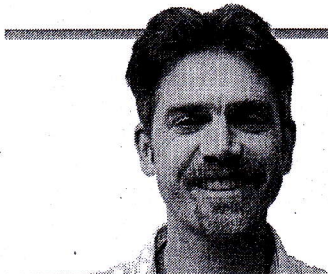

24 | arnhem & omstreken

van streek

door Henk Aalbers

Paren in de lucht

Nooit gedacht dat ik nog eens een sterke band zou voelen met de gierzwaluw. Tot voor kort had ik zelfs nog nooit van de vogel in kwestie gehoord. Een lid van Vogelwerkgroep Arnhem en omstreken bracht daar verandering in. Ik ontmoette hem bij het oude postkantoor in Velp. Op het dak van dat gebouw nestelen al jaren gierzwaluwen. Bij de restauratie van dat dak wordt daar rekening mee gehouden. Daarover ging het verhaal dat ik inmiddels voor de krant schreef.

Vol bewondering luisterde ik naar het privécollega van de vogelaar. Die bewondering gold zijn kennis, maar vooral het gedrag van de gierzwaluw. Hij doet namelijk alles in de lucht! Op zijn lange vluchten naar en uit Afrika eet, slaapt en paart het vogeltje zonder de grond te raken. Jeetje, wat bijzonder, hè?

Toen ik er later, thuis, over doordacht, sloeg mijn bewondering om in herkenning. Verrekl, dacht ik. Ik ben ook een keer naar Afri-

ka gevlogen. Vrouwtje mee natuurlijk. Ook wij aten in de lucht. En we sliepen in de lucht. Oké van paren op grote hoogte is het niet gekomen, maar toch: de gierzwaluw en ik hebben meer gemeen dan ik dacht.

Stond bij mij tot voor kort de huismus op nummer één, nu is dat de gierzwaluw. Met stip. Ik wil alles over het beestje weten en heb al met de meneer van de vogelwerkgroep afgesproken dat we elkaar rond Koninginnedag ontmoeten om getuige te zijn van de terugkeer van de gierzwaluwen op het dak van het postkantoor in Velp. Gisteren begon mijn vrouw over Afrika. Ze vroeg of ik er nog eens met haar heen wilde. Ondanks mijn vliegangst (lichte vorm) zei ik zonder aarzelen ja.

Ik dacht aan paren in de lucht, moet ik toegeven. Mocht mijn vrouw er niet voor voelen, wat ik eerlijk gezegd verwacht, dan vraag ik een stewardess. Al moet ik nog wel uitzoeken of de gierzwaluw trouw is aan zijn partner. Want het moet wél kloppen.

Reageren?

Stuur een e-mail naar henk.aalbers@gelderlander.nl